

“HAKİMLER DEVLETİ” TEHLİKESİNE KARŞI DEVLETİMİZ TEDBİR ALMALIDIR

Demokrasinin temeli **kuvvetler ayrılığı** ilkesidir. Bu prensip temel hak ve özgürlükleri en üst düzeyde güvence altına aldığı gibi, egemenlik haklarının belli bir kişiye, sınıfa ve zümreye tahsis edilmesi tehlikesini de önler.

Günümüz Türkiye’sinde özellikle **yargının** kuvvetler ayrılığı ilkesiyle belirlenmiş sınırlarına bağlı kalmadığını düşünenlerin sayısı bir hayli fazladır. Birçok aydın, Türk hakimlerinin, yasama ve yürütmenin egemenlik alanlarına girdiğine dikkat çekmekte ve bu durumu **“hakimler devleti”**ne dönüşüm olarak yorumlamaktadır.

Bu endişeyi haklı kılan somut nedenler de ne yazık ki bulunmaktadır.

Örneğin yasalarımız Yargıtay üyelerine ve diğer yüksek yargı mensuplarına **dava** açmaya **izin verdiği** ve hatta bu davalar için yetkili mahkemeyi açıkça gösterdiği halde; Yargıtay hakimleri **kendi kendilerine** yaptıkları yorum ve içtihatlarla kendilerine dava açılması imkanını ortadan kaldırmışlar, çalışmalarını hukuken **denetlenemez** hale getirmişlerdir. Yasama organı “hakimlere dava açılır” diye yasa yapmakta, Yargı organı “bize dava açılmaz” diyerek yasama organının iradesini yoketmektedir. Bu, Yargı’nın, yasama alanını ihlal etmesine çok düşündürücü bir örnektir.

Bir başka örnek, Yargıtay hakimlerinin kendilerine karşı **şikayet yolunu** kapamalarıdır. Ülkemizde normal vatandaşlardan en üst düzey kamu yöneticilerine kadar herkes **cezai sorumluluk** taşımaktadır. Şartları oluştuğunda kuvvet komutanları, bakanlar, başbakanlar, müsteşarlar yargılanabilmekte, hatta mahkum olabilmektedir. Ama Yargıtay hakimlerine karşı bu yol fiilen **kapalıdır**. Normal yargıçların soruşturmaları Ceza İşleri Genel Müdürlüğü'ndeki meslektaşlarınca, Yargıtay hakimlerinin soruşturmaları da Yargıtay'daki meslektaşlarınca onaysız bırakılarak **engellenmektedir**. Bugüne kadar ceza almış bir tane Yargıtay üyesi bulunmaması bunun en somut delilidir.

Yargı mensuplarının menfaatleri gerektirdiğinde **kanunlara aykırı içtihatlar** üretmekten çekinmemeleri, çalışma arkadaşlarının yaptıkları yanlışları kapatmaya yönelik bir **mesleki dayanışma** içinde hareket etmeleri, kanunlar tarafından kendilerine çizilmiş sınırları **aşmaları**, yasamanın verimli işleyişini engelleyecek girişimlerde bulunmaları yetkilerin fazlasıyla ihlali anlamına gelmektedir.

Bu duruma müdahale etmemek **“hakimler devleti”**ne giden kapının ardına kadar açılması manasına gelmektedir. Bu da çoğulcu demokrasimize yapılacak en büyük kötülüktür.

Demokrasiden ve hukuk devleti anlayışından uzaklaşmanın önemli emarelerinden biri de **“keyfileşme”dir**. Özellikle siyasi nitelikli davalarda bu keyfileşmenin dikkat çekici örnekleri görülmektedir.

Mesela, Yargıtay **emniyette** baskı altında ve **avukat olmadan** imzalatılan yasak delil hükmündeki ifadeleri hükme esas alabilmektedir. Yerel Mahkemeler de aynı yasadışı ifadelere dayanarak ve bu ifadelere açıkça atıfta bulunarak hüküm kurabilmektedir. Oysaki avukatın yanında alınmamış emniyet ifadeleri kanunen **geçersizdir** ve bunların bir hükme dayanak yapılması **yasaktır**. Ama denetim olmayınca yasaklar kağıt üzerinde kalabilmektedir.

Yine kimi davalarda, **hakimler** ile davanın sanıkları arasında **karşılıklı davalar ve şikayetler** bulunmasına rağmen, aynı hakimler, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davaya bakmaya **devam edebilmektedirler**. Oysaki, yargıladığı kişiden gelir beklentisi içinde olan bir yargıcın kaçınılmaz olarak o kişiye ceza verme arzusu (veya şüphesi) içinde olacağı, bunun da ortaya **adaletten uzak** bir yargılama çıkaracağı açıktır.

Bir başka keyfilik örneği, kamuoyunun yakından takip ettiği bir davada, yerel mahkemenin dosyanın **Yargıtay Başsavcılığı** ve **Yargıtay Ceza Genel Kurulu** tarafından denetlenmesine engel olmasıdır. Bu olayda, **Yargıtay Başsavcılığı**, Yargıtay’ın bir dairesinin kararına karşı Yargıtay Ceza Genel Kurulu nezdinde itirazda bulunmak için dava dosyasını yerel mahkemeden **istemiştir**. Kurallara göre yerel mahkeme dosyayı hemen Yargıtay’a göndermesi gerekirken, dosyayı **1.5 sene** sebepsiz tutup davayı **hükme bağladıktan sonra** göndermiştir. Bu keyfi uygulama nedeniyle, Yargıtay Başsavcılığı’nın ve Ceza Genel Kurulu’nun davadaki hukuksal hataları düzeltmelerine imkan tanınmamıştır.

Bu örnekleri yüzlerce artırmak mümkündür. Bunların hepsinin kökeninde yargı mensuplarının kendilerinden hesap sorulmayacağına olan inançları bulunmaktadır. Prof. Dr. Hayrettin Ökçesiz’in **“Adli Yargıda Yolsuzluk Araştırması”** başlıklı kitabında yer alan ve avukatların **yüzde 95**’inin yargıda yolsuzluk olduğunu ifade ettiklerini ortaya koyan araştırma, **denetimsizliğin** Yargı’yı ulaştırdığı vahim durumu gözler önüne sermektedir.

Denetimin olmadığı her yapı suistimale açıktır. Bu nedenle **Yargı mutlaka denetlenebilmelidir**. Bu denetim yüksek yargı hakimleri de dahil olmak üzere **tüm yargıçları** kapsamalıdır.

Aksi halde, **“hakimler devleti”** tehlikesi kapımızdadır.